

VIỆT NAM: MỘT QUỐC GIA PHÁ SẢN, MỘT DÂN TỘC SA ĐẠ

Cách đây không lâu, một lá thư được phổ biến từ Việt Nam và nói rằng tác giả là một "du học sinh người Nhật" đưa ra những nhận xét ngay thẳng về đất nước và con người Việt Nam ngày nay. Lá thư không dài với nội dung như sau:

Tôi đang là một du học sinh Nhật, có hơn 4 năm sinh sống tại Việt Nam. Với ngần ấy thời gian, tôi đã kịp hiểu một đạo lý giản đơn của người Việt: "Sự thật mất lòng". Song không vì thế mà tôi sẽ ngoảnh ngơ trước những điều chưa hay, chưa đẹp ở đây. Hy vọng những gì mình viết ra, không gì ngoài sự thật, như một ly cà phê ngon tặng cho mảnh đất này, tuy đắng nhưng sẽ giúp người ta thoát khỏi cơn ngủ gục - ngủ gật trước những giá trị ảo và vô tình để những giá trị thật bị mai một.

Tôi có một nước Nhật để tự hào

Tôi tự hào vì nơi tôi lớn lên, không có rừng vàng biển bạc. Song, "trong đêm tối nhất, người ta mới thấy được, đâu là ngôi sao sáng nhất". Thế đấy, với một xứ sở thua thiệt về mọi mặt, nghèo tài nguyên, hàng năm gánh chịu sự đe dọa của hàng trăm trận động đất lớn nhỏ lại oằn mình gánh chịu vết thương chiến tranh nặng nề, vươn lên là cách duy nhất để nhân dân Nhật tồn tại và cho cả thế giới biết "có một nước Nhật như thế".

Tôi tự hào vì đất nước tôi không có bề dày văn hiến lâu đời nên chúng tôi sẵn sàng học hỏi và tiếp nhận tinh hoa mà các dân tộc khác "chia sẻ". Từ trong trứng nước, mỗi đứa trẻ đã được học cách cúi chào trước người khác. Cái cúi chào ấy là đại diện cho hệ tư tưởng của cả một dân tộc biết trọng thị, khiêm nhường nhưng tự trọng cao ngời.

Tôi tự hào vì đất nước tôi được thử thách nhiều hơn bất kỳ ai. Khi thảm họa động đất sóng thần kép diễn ra, cả thế giới gần như "chấn động". Chấn động vì giữa hoang tàn, đổ nát, đói khổ và biệt lập, người ta chỉ nhìn thấy từng dòng người kiên nhẫn xếp hàng nhận cứu trợ và cúi đầu từ tốn cảm ơn. Không có cảnh hôi của, lên giá, cướp bóc, bạo lực nào diễn ra giữa sự cùng khổ. Chỉ chưa đầy một năm sau khi hàng loạt thành phố bị xóa sổ hoàn toàn, sự sống lại bắt đầu hồi sinh như chưa từng có biến cố nào đã xảy ra. Thế đấy, không có những thành tích to lớn để nói về nước Nhật nhưng thương hiệu "made in Japan", là thương hiệu uy tín vượt trên mọi khuôn khổ, tiêu chuẩn khắt khe, được toàn cầu tôn trọng nhất mà tôi từng biết.

Bạn cũng có một nước Việt để tự hào

Nói Việt Nam là một "nhà giàu", quả là không ngoa. Giàu tài nguyên, giàu truyền thống, giàu văn hóa... Nhưng con cháu của nhà giàu, sẽ phải đối mặt với những vấn đề nan giải của nhà giàu. Và không phải ai cũng biết cách sống có trách nhiệm trong sự giàu có ấy.

Thật đáng tự hào nếu bạn được lớn lên ở một đất nước được thiên nhiên ưu đãi với rừng vàng biển bạc. Đáng xấu hổ nếu xem đó là khoản thừa kế kếch xù, không bao giờ cạn. Thật tiếc đó lại là những gì tôi thấy. Tại các thành phố, chỉ cần nhà mình sạch sẽ là được, ngoài phạm vi ngôi nhà, bản đến đâu, không ai quan tâm. Ở các nhà máy, nếu không biết dọn rác thải ở đâu, họ sẽ cho chúng ra ngoài đường, sông suối, biển cả vì đó là "tài sản quốc gia" – đã có quốc gia lo, không phải việc của mỗi người dân. Tại một đất nước mà 80% dân số sống bằng nghề nông, đất đai, nước ngầm hầu như đã bị nhiễm độc, đến nỗi, người ta nói vui trong năm nữa thôi sẽ là thời đại của ung thư vì ăn gì cũng độc, không ít thì nhiều, không thể khác. Vì sao nên nỗi?

Thật đáng tự hào vì Việt Nam có 4000 năm văn hiến. Thật xấu hổ nếu 4000 năm văn hiến chỉ là một chương trong sách lịch sử chứ không được thể hiện trong cách hành xử đời thường. Thật buồn vì đó cũng là điều tôi thấy mỗi ngày.

Hãy chỉ cho tôi thấy rằng tôi đã sai nếu nói: Người Việt không biết xếp hàng, xếp hàng chỉ dành cho học sinh tiểu học; người Việt không biết tự hào về người Việt, nếu không thì Flappy Bird đã không phải chết yếu đau đớn; người Việt chửi hay còn hơn hát, cứ xách ba lô ra tới thủ đô một chuyến thì sẽ được mục sở thị; người Việt vẫn còn luyện tiếng văn hóa làng xã, giai cấp nếu không phải thế thì họ đã không đứng thẳng người chửi đồng và cúi rạp mình trước quyền lực bất công mà chẳng dám lên tiếng; người Việt có đôi mắt siêu hạng nhất vì nhìn đâu cũng thấy cơ hội để mách mun, lọc lừa.

Tôi chưa từng thấy đất nước nào mà các bậc mẹ cha dạy dỗ con cháu cố gắng học hành để sau này là bác sỹ, phi công, thuyền trưởng... mà xuất phát không vì đam mê mà vì phong bì nhiều, đút lót dễ, giàu sang mấy hồi... Vì đâu nên nỗi?

Người Việt có một nền di sản độc đáo, một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn, ai cũng nhìn thấy, chỉ có người Việt là không thấy hoặc từ chối nhìn thấy. Vì sao nên nỗi

Tôi đang nhìn thấy một thế hệ, họ không còn biết phải tin vào điều gì, thậm chí còn không dám tin vào chính mình. Là một người Việt – khó lắm! Thật vậy sao?"

Bài viết này đã chạm vào vùng yếu huyệt của một số người Việt, ở trong và ngoài nước, và họ đã lên tiếng phản hồi. Có người tin tác giả lá thư là một người Nhật thật sự (Tai Odaka?), có người cho rằng người viết lá thư này là một người Việt không muốn minh danh. Nhưng hầu như tất cả mọi người đều phải nhìn nhận lá thư này đã viết sự thật

Những sự thật làm cho mọi người Việt còn biết xấu hổ phải cúi mặt.

Quả thật, đó là nước Việt Nam và người Việt Nam, nói chung, ngày nay.

Sau 30 năm bị tàn phá trong chiến tranh (1945-1975) và sau ngót 40 năm "xây dựng xã hội chủ nghĩa" trong hòa bình (1975-2014), Việt Nam, thường được tự khoe là một đất nước giàu tài nguyên, "rừng vàng, biển bạc", ngày nay vẫn còn đi sau các "con rồng, con cọp" Á Châu nhiều chục năm và được xếp hạng chung với các nước nghèo nhất thế giới.

"Rừng vàng" đã bị khai phá tan hoang, "biển bạc" đã bị cướp đoạt và chủ quyền bị mất. Tài nguyên bị bán đứng cho ngoại bang, đất đai bị chia cắt tan nát, môi trường sống bị ô nhiễm trầm trọng, muông thú bị săn bắt bừa bãi khiến nhiều loài đã tuyệt chủng.

Đại đa số dân sống trong cảnh nghèo kém, hàng triệu người bữa đói bữa no, không có mái nhà che mưa tránh nắng, trong lúc thiếu số "đại gia" thu góp trong tay hầu hết tài sản của một đất nước mệnh danh là "xã hội chủ nghĩa" được cai trị bởi một nhóm người không do ai bầu ra, nắm toàn quyền sanh sát, nhân danh một chủ nghĩa đã chết từ một phần tư thế kỷ trước tại ngay nơi đã khai sinh ra nó.

Đất nước ấy có 80 triệu dân, và hơn 4 triệu đã thoát ra nước khác, bằng con đường hợp pháp hay bất hợp pháp, vì không còn muốn làm công dân của nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam.

Ở trong nước, người dân, vâng, người dân nói chung, đang sống đúng như được diễn tả trong lá thư của một người Nhật, hay người mạo nhận là một người Nhật. Họ sống như vậy vì trong một đất nước như vậy, một xã hội như vậy, dưới một thể chế như vậy, đời sống của họ đã đi đến chỗ sa đọa như vậy. Khi có cơ hội ra nước ngoài thì ăn cắp vặt, ăn hối, buôn lậu, và làm những điều tồi tệ kém văn hóa khác.

Đó không phải là "dân tộc tính". Đó là biến tính của con người ở mọi nơi khi không còn niềm

tin vào bất cứ một giá trị nào, ngoài đồng tiền, thứ có thể làm cho họ cảm thấy an toàn cho ngày mai trước khi leo lên giường mỗi tối.

Con người không còn biết quý cái gì hơn là đồng tiền, không cần nghĩ tới cái gì hơn là tiền. (Tiền là Tiên là Phật, là sức bật của tuổi trẻ, là sức khỏe của người già...). Chính những kẻ nắm quyền uy đất nước đã là những tấm gương xấu về "nỗ trạng thờ tiền" cho mọi người noi theo. Tiền là trên hết, là cao hơn mọi thứ trong đời sống. Những kẻ cầm quyền lớn nhỏ trong cả nước, từ trên xuống dưới, đổ xô đi kiếm tiền bằng mọi cách, hợp pháp hay bất hợp pháp, chà đạp lên mọi thứ làm nên giá trị của đời sống - đạo lý, nhân cách, tình người... Đại đa số dân thường không có cơ hội thoát ra khỏi kiếp nghèo, sống một cuộc đời vô vọng, không tương lai, chỉ còn biết xoay xở để tồn tại.

Thế còn tầng lớp trí thức? Có thể nói không có thời đại nào Việt Nam có nhiều "tiến sĩ" như hiện nay. Nhưng cũng có thể nói không có thời đại nào Việt Nam khan hiếm "kẻ sĩ" như hiện nay. Người có bằng cấp thì nhiều nhưng không có bao nhiêu "trí thức" - những người có Trí, có Tâm, và có Dũng.

Đây là hậu quả tất nhiên của một tiến trình dài tàn phá bởi một chế độ được duy trì dựa trên bạo lực và lừa dối. Hãy nhìn qua ba "con rồng Châu Á" hiện nay: Nhật Bản, Nam Hàn, Singapore. Ba nước này đều là đảo quốc hay bán đảo, không được thiên nhiên ưu đãi như Việt Nam, nhưng đã trở thành những quốc gia phú cường, dân chủ và tiến bộ, nhờ có những người lãnh đạo tài trí với tầm nhìn xa và quyết tâm thay đổi đất nước: Nhật Bản với Minh-Trị Thiên Hoàng (Meiji-tenno), Singapore với Lý Quang Diệu, Nam Hàn với Pak Chung Hee. Ba nhà lãnh đạo này, trong thời gian ngắn, đã đưa đất nước họ từ nền nông nghiệp chậm tiến trở thành các quốc gia tân tiến, kinh tế phát triển, dân trí cao và xây dựng nền tảng cho thể chế dân chủ. Hình ảnh của họ đã trở thành biểu tượng chói sáng cho toàn dân noi theo.

Thế còn Việt Nam?

Ngay từ khi chiếm được chính quyền qua một cuộc cướp công lừa đảo vào tháng 8 năm 1945, Đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) đã thần thánh hóa Hồ Chí Minh như một thứ "cha già dân tộc", một nhà đại cách mạng yêu nước thương dân, một đại lãnh tụ tài đức siêu phàm. Khi chết thì được ướp xác, xây lăng, đúc tượng thờ trong chùa chiền ngôi cao hơn cả tượng Phật. Chẳng những bắt dân trong nước sùng bái Hồ Chí Minh, Đảng CSVN còn lừa bịp được cả thế giới, đến nỗi xuýt được Cơ Quan Giáo Dục Văn hóa của LHQ (UNESCO) làm lễ tôn vinh như một danh nhân thế giới.

Thực chất, Hồ Chí Minh chỉ là một trong hàng chục tên giả (bí danh) của Nguyễn Sinh Cung, hay Nguyễn Tất Thành, một kẻ đại gian ác, đạo đức giả, thủ phạm số một của những tội ác mà CSVN đã gây ra cho đất nước và dân tộc Việt Nam từ năm 1945 tới nay, nhân danh "kháng chiến" dành độc lập và "cách mạng vô sản" dưới ngọn cờ Mácxit-Lêninit.

Ngọn cờ máu ấy ngày nay vẫn được dương cao tại Việt Nam (dù chủ nghĩa Mác-Lênin đã chết từ lâu) để duy trì một bạo quyền đã mục nát tận gốc rễ, hỏi sao đất nước không phá sản, người dân không sa đọa?

Việt Nam cần một cuộc Cách Mạng Đáy Tầng và một Minh Trị hay Pak Chung Hee.

Sơn Tùng
Virginia, 05.4.2014